

Lige Offer og lige Ydelse. Det ærede Medlem har paa alle Omraader, ogsaa Lønningsomraadet, saa stærkt understreget Kravet om Kvindernes Ligeret, at vi andre har Lov til at sige: Det er fuldstændig rigtigt, vi tager jer paa Ordet, men saa maa der ogsaa være lige Offer, naar I ønsker, at der skal være lige Ydelse.

Hvad Tallene angaar, har jeg taget Folketællingen fra 1911 og forhøjet med 20 pCt. Det vil sige, at der i København af 60—65-aarige er 10 000 Mænd og 13 000 Kvinder, altsaa 30 pCt. flere Kvinder. Men Mændene dør hurtigt, thi saa snart vi kommer over de 65 Aar, er der 13 000 Mænd og 24 000 Kvinder. Det vil sige, at medens der i Aargangene 60—65 er 30 pCt. flere Kvinder end Mænd, er der i de følgende Aargange 90 pCt. flere Kvinder end Mænd. Jeg synes, at disse Tal er ganske talende. Det økonomiske har jo dog ogsaa noget at sige, og ifald vi tiltraadte det ærede Medlems Forslag om lige Aldersrente for Kvinder og Mænd, skulde vi ind paa at forøge Udgifterne med 10 pCt. Det maa de Herrer regne med.

Jeg kommer nu til Spørgsmaalet om, hvor meget Udgifterne til en Aldersrente ifølge nærværende Lovforslag vil udgøre. Her mener jeg, at Statistisk Departements Opgørelse ikke siger meget og ikke kan sige meget. Jeg har, som sagt, taget Tallene fra 1911 og forhøjet med 20 pCt. af Hensyn til de Aar, der er gaaet, og af Hensyn til Nordslesvigs Inkorporation i Danmark. Derefter kommer jeg til, at der vil være 150 000 Mænd og 180 000 Kvinder over 60 Aar. Hvis man analyserer disse Tal noget, hvad der har sin Interesse, vil man opdage, at der i Byerne er 50 000 Mænd og 75 000 Kvinder og paa Landet 100 000 Mænd og 106 000 Kvinder paa over 60 Aar. Det vil sige, at paa Landet lever Mændene næsten lige saa længe som Kvinderne, medens de i Byerne dør betydeligt hurtigere. Sammenligner vi By og Land, er der ogsaa det ejendommelige, at af de gamle lever ca. 125 000 i Byerne og over 200 000 paa Landet. Det vil sige, at Alderdomsforsørgelsen er, naar vi skal være ærlige, i første Række til Gavn for Husmands- og Landarbejderklassen samt for Kvinderne paa Landet, i anden Række til Gavn for Kvinderne i Byerne og først i tredje Række til Gavn for Smaaaborgerne i Byerne og for Arbejderne. Det kan have nogen Interesse at lægge Mærke dertil; thi derved afhødes noget af det Forhold, at Invalidforsorgen falder tungest paa Byerne. — Hvor meget bliver

det saa med de foreslaaede Satser? Hvis alle skulde have Understøttelse, vilde vi komme op paa 110 Mill. Kr., 45 Mill. Kr. i Byerne og 65 Mill. Kr. paa Landet. Nu vil vi selvfølgelig ikke naa disse 110 Mill. Kr.; thi fornedet skæres fra de, som ikke bør komme med, og foroven de ret mange, der har Formue og Indtægter — og det er dog alligevel de ældre, der har Formuerne. Hvor meget det betyder, kan jeg ikke bedømme, men jeg antager, at det vil blive en 65 Mill. Kr., der vil blive Tale om. Men det er altsaa en Skønssag. Hvis f. Eks. en saa udmærket Statistiker som min ærede Ven, det ærede Medlem for Viborg Amts 3die Valgkreds (N. P. Jensen), staar op og modsiger mig, vil jeg tilstaa, at jeg vil blive den lille-i Debatten.

Jeg kommer dernæst til det Spørgsmaal, hvor Pengene skal komme fra. Selv af disse 65 Mill. Kr. kommer der jo allerede en Del paa den nugældende Alderdomslov. Noget kan Summen nedsættes hvis Lovforslaget om Invalidere vedtages, idet man maa gaa ud fra, at det vil kunne medføre, at vi gaar op til 62, 63 eller maaske 65 Aar — jeg skal ikke udtale mig nøjere om det —, saaledes at Alderdomsforsørgelsen kommer til at begynde paa et senere Tidspunkt, og det betyder meget, fordi Menneskene i den Alder dør ret hurtigt. Af 330 000 paa over 60 Aar vil Trediedelen være døde inden 5 Aar. Det vil sige, at er der i 1921 330 000, naar vi sætter Grænsen ved 60 Aar, kan der kun blive Tale om 220 000, naar vi sætter Grænsen ved 65 Aar. Det er altsaa et rent finansielt og praktisk Spørgsmaal, som ikke er af principiel Karakter, og som man derfor kan tale om. Men hvor skal Resten af Pengene komme fra? I alt Fald indenfor den konservative Gruppe er vi af den Mening, at der ikke maa gives nogen Bevilling, uden at der med det samme er anvist Dækning. Og jeg vil tilstaa, at det er et Princip, som den højtærede Regering med Fordel kunde have gennemført — ogsaa til Fordel for dens egne Standpunkter. Jeg er vis paa, at Kødloven i sin Tid vilde have faaet et langt fornuftigere Indhold, hvis vi samtidig havde skullet skaffe paa Bordet de Millioner, som vi sad og bevilgede uden at ane, hvor de skulde komme fra. Og det samme vilde maaske ogsaa have været Tilfældet med Kornloven nu sidste Gang. I alt Fald tror jeg, at det maa være et finansielt Princip, der maa slaas fast nu: ingen Bevilling til noget som helst, uden at vi angiver, hvor Pengene